

Szentmise a vatikáni Szent Anna-templomban

Ferenc pápa homíliája

Nagyböjt 5. vasárnapja
2013. március 17.

[Evangélium: Jn 8,1–11: Jézus irgalmas a házasságtörő asszonyhoz]

Szép ez: először: Jézus egyedül van a hegyen, és imádkozik. Egyedül imádkozott (vö. Jn 8,1). Azután újra a templomba megy, és az egész nép tódult hozzá (vö. 2. v.). Jézus a nép körében. Aztán pedig, a végén, egyedül hagyták egy asszonnyal (vö. 9. v.). Micsoda egyedülléte van Jézusnak! De ez az egyedüllét termékeny: az Atyával való imakapcsolatának egyedülléte, és az a másik gyönyörű egyedüllét, mely éppen az egyház mai üzenete: Jézus irgalmas egyedülléte ezzel az asszonnyal.

Az emberek között is van különbség: az egész nép odament hozzá, ő pedig leült, és tanította őket: itt van tehát a nép, amely hallani akarja Jézus szavait, a nyitott szívű, Isten szavára éhező nép. Voltak azonban olyanok is, akik semmit sem hallottak, nem tudtak meghallani semmit sem; azután ott vannak azok, akik azt az asszonyt Jézushoz kísérték: Figyelj, Mester, ez az asszony ilyen meg ilyen... Meg kell tennünk, amit Mózes parancsolt tenni az ilyen asszonyokkal (vö. 4-5. v.).

Azt hiszem, mi is ez a nép vagyunk: egyrészt hallani akarjuk Jézust, másrészt – olykor – szeretünk ütlegelni, szeretünk elítélni másokat. Jézus üzenete ez: az irgalom. Számomra, alázattal mondom, ez az Úr legerőteljesebb üzenete: az irgalom. Ő maga mondta azonban: Nem az igazakért jöttem; az igazak maguktól megigazulnak. Menj csak, áldott Urunk, ha erre képes vagy; én nem vagyok rá képes! De ők hisznek abban, hogy meg tudja tenni. A bűnösökért jöttem (vö. Mk 2,17).

Gondoljatok a Máté meghívása utáni morgolódásra: „De hát ez a bűnösökkel tart!” (vö. Mk 2,16). Ő azonban értünk jött, ha elismerjük, hogy bűnösök vagyunk. Ha viszont olyanok vagyunk, mint az a farizeus az oltár előtt: Köszönöm, Uram, hogy nem vagyok olyan, mint a többiek, s pláne nem olyan, mint az ott, az ajtóban, mint az a vámos (vö. Lk 18,11–12), akkor nem ismerjük az Úr szívét, és soha lesz részünk irgalmára megérezésének örömeiben. Nem könnyű Isten irgalmára bízni magunkat, mert az felfoghatatlan mélység. Mégis meg kell tennünk! „Ó, atya, ha ön ismerné az én életemet, nem beszélne így hozzám!” „Miért, mit tettél?” „Ó, nagyon súlyos dolgokat követtem el!” „Annál inkább! Menj Jézushoz: ő örül, ha elmondod neki ezeket a dolgokat!”

Jézus elfelejti ezeket, neki különleges képessége van a felejtésre. Elfelejt, megcsókol téged, átölel, és csak ennyit mond: „Én sem ítélek el. Menj, és többé ne vétkezz!” (Jn 8,11). Csak ezt a tanácsot adja neked. És ha egy hónappal később ismét hasonló helyzetbe kerülünk, térjünk vissza az Úrhoz. Az Úr soha sem fárad bele, hogy megbocsásson: soha! Mi vagyunk azok, akik belefáradunk, hogy bocsánatot kérjünk tőle. Kérjük a kegyelmet, hogy ne fáradjunk bele a bocsánatkérésbe, mert ő soha nem fárad bele a megbocsátásba. Kérjük ezt a kegyelmet!

[Ferenc pápa szavai a szentmise végén:]

Vannak itt néhányan, akik nem tartoznak a plébániához: ezek az argentin papok, közülük az egyik az én segédpüspököm, de ma ők is ennek a plébániának a tagjai. Szeretnék azonban bemutatni nektek egy messziről érkezett papot, aki már régóta utcagyerekekkel, kábítószeresekkel foglalkozik. Nyitott számukra egy iskolát, és annyi mindent tett, hogy megismertesse velük Jézust, és mindezek az egykor utcán élő fiúk és lányok ma dolgoznak, miután elvégezték tanulmányaikat, tudnak dolgozni, hisznek, és szeretik Jézust. Gyere, Gonzalo, köszöntsd az embereket! Imádkozzatok érte! Ő Uruguayban dolgozik, ahol megalapította a *II. János Pál jubileumi liceumot*. Ez az ő munkája. Nem tudom, hogy ma hogyan került ide, de majd megtudom! Köszönöm! Imádkozzatok érte!

(Tózsér Endre SP fordítása)

- © Nyomtatásban való megjelentetéséhez a Gratuitas Szerzetesteológiai Intézet előzetes engedélye szükséges.
- © Libreria Editrice Vaticana, 2013.
- © Tózsér Endre SP, 2013.

